

Prekentekest: Luk 7,11-17

Kort tid etter ga Jesus seg på vei til en by som heter Nain. Disiplene og en stor folkemengde dro sammen med ham. Da han nærmet seg byporten, ble en død båret ut til graven. Han var sin mors eneste sønn, og hun var enke. Sammen med henne kom et stort følge fra byen. Da Herren fikk se enken, fikk han inderlig medfølelse med henne og sa: «Gråt ikke!» Så gikk han bort og la hånden på båren. De som bar den, stanset, og han sa: «Du unge mann, jeg sier deg: Stå opp!» Da satte den døde seg opp og begynte å tale, og Jesus ga ham til moren. Alle ble grepet av ærefrykt, og de lovpriste Gud. «En stor profet er oppreist blant oss», sa de, «Gud har gjestet sitt folk.» Dette ordet om ham spredte seg i hele Judea og området omkring.

Slik lyder det hellige evangelium.

Å miste et barn er blant de tyngste ting som kan ramme et menneske. Blant de få setningene som utgjør vårt bibelavsnitt, er dette tatt med: «Han var sin mors eneste sønn.» Det er så vi skjønner fortvilelsen på alle områder, og særlig i en kultur der det nettopp var barna som skulle sørge for å ta seg av de eldre i alderdommen. Vi kan levende se for oss, i alle fall har vi vel våre tanker om hvordan dette måtte oppleves. Hvor gammel var han? En ungdom? En ung voksen? Vi vet ikke. Også i kunsten finnes det ulik framstilling.

Tenk at det som startet med sorg skulle fortsette med glede! Møtet med Jesus gjorde den store forskjellen. «Da Herren fikk se enken, fikk han inderlig medfølelse med henne ...» Den samme medfølelsen og sorgen finner vi hos Jesus også da Lasarus døde. Bibelens trolig korteste vers lyder slik: «Jesus gråt.» Joh 11,35. Det er tydelig at Jesus levde med i andre menneskers liv og viste medfølelse. Ingen har noen gang vist oss hvem Gud er som Jesus.

Men så finnes det en sammenheng mellom den omsorgen Jesus viste for enken og hennes sønn i Nain, og Guds store sorg. I bunn og grunn handler vel Guds dypeste sorg også om dette, å miste sine barn. Og vi ser Guds omsorg i dag i hans trang til, og vi kan kanskje si nidkjærhet for, å finne sine tapte menneskebarn og vinne dem for himmelen.

Selv i Nain skjedde det neppe mange dødeoppvekkelser. I Israel på denne tiden skjedde det en del helbredelser fra sykdom i møte med Jesus. Men like fullt i en verden full av sykdom og død måtte de aller fleste jo leve med sine lidelser uten å få hjelp. Så lever vi alle i en fallen og ufullkommen verden rammet av sykdom, død og synd. Og mange kjenner dette på kroppen. Det hører med til våre kår. I glimt fikk mennesker den gang se himmelrikets herlighet i dødeoppvekkelser som enkens sønn i Nain, og enda i dag skjer det bønnesvar og helbredelser, selv om mange må leve med både lidelse og tap.

Underne Jesus gjorde ble i Det nye testamentet kalt for tegn. Som tegn viste de ut over selve hendelsen til noe større. Oppvekkelsen av denne unge mannen var et tegn som vitnet om at Jesus hadde makt over døden. I Jesus møter vi

Gud med skaperordet. Ikke bare kunne han gjøre døde levende, men Jesus skulle også gjennom sin egen død og oppstandelse bane vei for et liv som ikke dør i døden.

Denne søndagen kalles fra gammelt av høstens oppstandelsesdag. Det handler om døde som ble levende, om sorg som ble til glede. Det skulle siden handle om Jesus som seiret på vår side i det avgjørende slaget om vår frelse.

Men vi lever i en verden der døden kaster mørke skygger inn over våre liv. Slik er det, og slik blir det fram til den dagen kommer da Gud skal nyskape verden, og døden ikke lenger er.

Det er et grunnleggende dogme i vår kristne lære som vi gjerne kan minnes om i dag. Det står skrevet i Hebreerbrevet: «Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid.» Hebr 13,8. For oss betyr det at som Jesus viste omsorg og medfølelse den gang og så enkens sorg og fortvilelse, slik er han også i dag. Vår Herre ser alles sorg og fortvilelse. Som Jesus var nær disse som trengte ham den gang, slik er han også nær hos oss som søker hans nærhet i dag.

Men det stopper ikke der. Jesus har bedt sin kirke å fortelle. Han befalte disipler å gjøre alle folkeslag til disipler gjennom dåpen til Faderens og Sønnens og Den hellige Ånds navn og ved å lære dem å holde alt det som Jesus har befalt. Så er han også nær og til stede hos alle sine til verdens ende. Det gjelder Rasmus André som ble døpt i dag. Det gjelder oss. Det gjelder dømte troende mennesker over hele vår jord.

Til bruk i trosopplæringen hos oss har vi en tidslinje. Det er en rull på flere meter. Når tidslinjen rulles ut viser den bilder fra bibelhistorien. Det starter med skapelsen. Tidslinjen slutter på den siste dag, og i forlengelsen fortsetter evigheten. Et sted mellom pinsens under og det store oppgjørets dag, har vi vår plass. Der er vår tid, kirkens tid, misjonens tid. Så vet vi ikke hvor nær vi er sluttstreken for Guds tidslinje. Den dagen kommer da Gud skal nyskape og gi det fullendte Guds rike i gave til sine frelste fra alle jordens kanter. Så vet vi også at de som ikke vinnes for himmelen forblir utenfor. En dag er det for sent.

I dag har vi fokus på misjon. Misjon handler om å vinne mennesker for himmelen. De mange rom skal fylles opp. Det er plass for flere. Med oss i gudstjenesten har vi flagg som tilsvarer mange land der Den norske misjonsselskap har virksomhet. På hjemmesiden til NMS står det et spørsmål:

Dele troen på Jesus

HVORFOR?

Noen tror Gud begrenser livet – vi tror at Han setter fri!

- Alle mennesker skal få høre om Jesus og selv få velge om de vil tro på ham.
- Sammen med lokale kristne gir vi et sant og levende bilde av Jesus.
- Menighetene bygges opp til å stå på egne bein og de kristne lærer å dele troen på Jesus i hverdagen.

NYTTER DET?

Vårt misjonsprosjekt

- **JA!** I Laos startes omtrent 100 nye menigheter hvert år. Mennesker blir kristne hver dag.
- **JA!** På Madagaskar blir mennesker satt fri fra tradisjoner som sier at barn født på "onde" dager må settes ut for å dø.
- **JA!** I storbyen Paris trenes kristne til å dele sin tro med familie, venner og arbeidskolleger, uten å være påtrengende eller invaderende. Menighetene vokser som følge av dette.

Så fines det utallige fortellinger om menneskers møte med Bibelens Jesus. Enken i Nain kunne se Jesus med sine øyne. Hvordan ser vi Jesus i dag?

- Kanskje gjennom erfaringer som troen gir oss.
- Noen får øye på gode gjerninger som kristne gjør og ser i det Guds godhet.
- Noen kan kjenne i hjertet at Jesus er nær.
- Gud kan tale til oss ved sin Ånd gjennom bibeltekstene når vi tror det som står skrevet og tar det til oss.
- Så tror jeg noen opplever at til tross for menneskelig svakhet og synd, så er Gud der med sin nåde gang på gang på gang. Han møter oss i de hellige sakramenter, dåp og nattverd. Han trøster syke og sørgende også i dag og gir kraft og styrke i vanskelige situasjoner. Det er jeg sikker på at mange her kan vitne om.

Så er det også noe objektivt og sikkert, noe som gjelder til tross for hva vi føler eller ikke føler, fordi det har feste i Guds løfter og ikke i våre opplevelser. Gjennom de nådens midler Gud har gitt sin kirke, møter Jesus oss med nåde ene og alene fordi han sonet våre synder gjennom døden på korset. På det grunnlaget alene ble vi regnet som Guds barn i dåpen, født på ny av vann og Ånd. Og i nattverdens brød og vin får vi Guds tilgivelse for synd, den vi trenger å stadig ta til oss, en ny start, en ny mulighet til å leve rett for Gud.

Den dagen tiden opphører går vi inn i det fullendte Guds rike der vi allerede har vår borgerrett, vi som tror. I himmelriket gjelder kjærlighet og godhet i en nyskapt verden der døden er opphørt, der sorg, skrik og smerte ikke lenger er, og der synden er borte. Den dagen blir det fullkommen helbredelse for mye vi mistet i tiden.

La det kristne håpet og visjonen av hva Gud har gitt i troen fylle oss med frimodighet og glede. Jeg tror vi trenger å se den skatten himmelriket er. Og ser vi først skatten, så skjønner vi at flere må få den. Evangeliet er gitt for å deles. I Guds rike er det plass til flere. Jesus møtte kvinnen i Nain med håp. Hun fikk erfare en bit av himmelriket, at Gud har gjestet sitt folk. Også her og nå gjester Gud sitt folk. Måtte han tenne en ny misjonsglød i våre hjerter.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.